

Οι Καθαγιασμένοι

Ελπίδα. Άγνοια. Φαντασία. Φόβος. Απτά, ανθρώπινα. Εδώ και αιώνες, δοξασίες και λατρείες εδραιώθηκαν στις Νότιες Γαίες, κάποιες φορές επηρεασμένα από τους Μουσαφίρηδες της Ανατολής, από τους Πλανόδιους του Νότου ή από τις Ομίχλες του Βορρά. Η ίδια η γη τα έχει ενσωματώσει και αναπτύξει ανά τα χρόνια, όπως πάντα καμωνόταν και έκανε, σαν ένα εργόχειρο που χέρια ροζιασμένα, σκανταλιάρικα συνέχεια αλλάζουν. Η έννοια του υπερκόσμιου μοιάζει απόμακρη, θελκτική και απρόσωπη, λες και οι γηγενείς προτιμούν να επικαλούνται την χάρη αντί για το όνομα. Οι θρησκείες εδώ δεν εδραιώνονται με ναούς και δοξασίες, αλλά με σπονδές προσωπικές, με κάθε πρόσωπο να τιμά την δική του ερμηνεία για το πόσο μικρός νιώθει μπροστά στα Άστρα και τους Ουρανοίς.

Κι όμως, μια συμφωνία φαίνεται να πλανάται στον ορίζοντα, ανάμεσα στους κατοίκους, πως Θεός τούτον τον τόπο, μήτε θα βαδίσει μήτε θα οργώσει. Αλλά θνητό χέρι είναι αυτό που θα φροντίσει το παιδί, θνητό στόμα θα φωνάξει, θνητή καρδιά θα ραγίσει για τον σπαραγμό του ανθρώπου. Οι ντόπιοι τους αποκαλούν Καθαγιασμένους, ή Αγίους, θνητές ψυχές που επισκιάζονται από Θεία Χάρη, και κρύβονται στα μικρά, στα ανθρώπινα, σε κουβέντες για τον Καιρό και τα Άστρα, ή για την φετινή συγκομιδή. Ο φτωχός ξένος, που ψάχνει θαλπωρή, η δόλια μάνα, που γυρεύει το Σπλάχνο της. Οι Καθαγιασμένοι ορίζονται και δοξάζονται από τον λαό ως ένα Πάνθεον - οι καθημερινοί ήρωες που θα μας ακούσουν, όταν είμαστε πολύ μικροί και ασήμαντοι για την μεγαλοσύνη των Θεών.

Το Πάνθεον των Καθαγιασμένων, απαρτίζεται από 8 αιγιματικές φιγούρες, η καθεμία αντικατοπτρίζοντας την αρχετυπική Πεμππουσία της ίδιας της κοινωνίας, όπως την γνωρίζουμε:

Η Υφάντρα

Μαθητεία της Ζωής

Βελόνα και Κλωστή. Ο σαμαρείτης που θα ράψει τις πληγές. Η μητέρα που ράβει το γαμήλιο φόρεμα της κόρης της. Ο τεχνίτης που ξενυχτάει μερόνυχτα πάνω από το έργο του.

Η αιγιματική μορφή της Υφάντρας δεν είναι μια ηρωική μορφή. Το όνομα της δεν επικαλείται όταν πέσει το σκοτάδι, ή όταν αλυχτούν οι λύκοι. Η Υφάντρα είναι μια υπενθύμιση, μια γλυκόπικρη ανάμνηση, μια στυφή γεύση στο στόμα, μια μονότονη μελωδία.

Είναι η υπενθύμιση, ότι θέλει κόπο, χρόνο και μεράκι το να αγαπάς. Να χτίζεις γέφυρες. Να κλείνεις πληγές. Να δημιουργείς. Μοναξιά. Πόνος. Αφοσίωση. Θυσίες, ώστε άλλοι να βρίσκουν την δύναμη να σηκωθούν ξανά. Όστε ο αργαλειός να δουλέψει ξανά, και το έργο να τελειώσει.

Ο Θέρις

Μαθητεία του Θανάτου

Δρεπάνι και Τόξο. Τα σύμβολα του Τέλους, για καιρό έχουν υπάρξει καθημερινά εργαλεία. Οικεία. Σχεδόν να φέρνουν θέρμη. Σχεδόν. Ο αγρότης που επίμονα ποτίζει τα φυτά του, και ταΐζει τα ζώα του - μόνο για να τους στερήσει την ζωή. Ο κυνηγός που θαυμάζει το θήραμα

του, αφού το σκοτώσει. Ο Ξυλοκόπος, που έληξε ένα δέντρο, για να χτίσει ένα σπίτι.

Μια παρεξηγημένη φιγούρα, ο Θέρις κρύβεται πάντα πίσω από πικρά τέλη, χαίροντας τόσο το μίσος και την πικρία των ντόπιων, όσο και τον σεβασμό και το δέος για αυτόν. Απόμακρος, Σκληρός, Απόλυτος. Το απαραίτητο Τέλος – ώστε να ξαναυπάρξει Αρχή.

Ο Ήλιος που σκοτώνει το Φεγγάρι. Ο καρπός που σαπίζει, ώστε οι σπόροι του να βρουν το έδαφος. Ο σκοπός, που εξηγεί το ταξίδι. Το μάθημα, ότι όλα κάποτε τελειώνουν - γιατί οι νέες αρχές οφείλουν να δεσπάζουν των παλιών, των πεπερασμένων, των συνηθισμένων. Ο μικρός Θάνατος αναγεννά, και το Ταξίδι έχει πάντα Προορισμό.

Ο Υπέρμαχος

Μαθητεία της Φλόγας

Ασπίδα και Πένα. Τα σύμβολα του προστάτη, του μαχητή, του ποιητή. Με λόγο ή με έργο, με χέρι ή με κραυγή, η φιγούρα που δεν τα παρατάει, που δεν συμβιβάζεται, που δεν λυγίζει. Ο πολεμιστής που αφήνει την τελευταία του πνοή. Ο βάρδος, που καταγγέλει τα εγκλήματα του λόρδου του. Ο τσοπάνης, που ανηφορίζει στην κορφή για να βρει τον χαμένο του αμνό.

Ο Υπέρμαχος είναι μια μορφή παθιασμένη, γεμάτη οργή και συναίσθημα, γεμάτη στοργή και ενσυναίσθηση. Είναι εκείνος που έχει τα μέσα που τόσο άλλοι στερούνται, είναι εκείνος που ξαγρυπνά όσο οι άλλοι κοιμούνται. Είναι η Αφύπνιση - έξαφνη και

βάνουση - θυμίζοντας στον κόσμο ότι είναι ακόμα ζωντανός, παρά τις συνθήκες.

Η φλόγα που αρνείται το σκότος της Νύχτας. Η Βάρκα που δεν θέλει να παραδοθεί στο Νερό. Ο Έρωτας που δεν μέλλει να απαντηθεί, το Ξίφος που μπήγεται στο Ψαχνό. Η Κραυγή ενάντια στην Συμμόρφωση, η Αντίσταση ενάντια στην Οκνηρία.

Η Μαία

Μαθητεία της Γης

Φασκί και Λεβάντα. Τα σύμβολα της ανιδιοτέλειας, της θαλπωρής, της συμπάραστασης. Μια μορφή με χίλια πρόσωπα, αυτό της Παρθένου, που το φως του ήλιου δεν μέλλει να δει το πρόσωπό της, μυστηριώδες και όμορφο, ανέγγιχτο από το σκοτάδι που βαδίζει την ημέρα. Η γριά γκιάσα που μένει μόνη στο δάσος, και κρατάει μυστικά σωτήρια και απόκρυφα - γνώσεις κρυφές, λησμονημένες. Το πρόσωπο της μάνας, χαμογελαστό και σε επαγρύπνηση, τρομακτικό και αγαπημένο.

Η Μαία είναι περισσότερο από ένα επάγγελμα, είναι η απτή μετάφραση της συμπόνοιας - του ατόμου που είναι εκεί για σένα στην δυσκολότερη στιγμή σου. Η αναπάντεχη μα σωτήρια γνώση. Το λησμονημένο χάδι, που τόσο χρειαζόσουν. Η σιωπή που σου δίνει χρόνο να συνειδητοποιήσεις όσα σου διέφευγαν.

Ο συμπολεμιστής στην μάχη. Το δροσερό αεράκι σε μια καυτή ημέρα. Ο χρυσός που αγγίζει την κούπα του ζητιάνου. Η ανεξήγητη αγαθοέργια, η καλοθέλητη συμβουλή ή ακόμα και το βάνουσο μάθημα. Είναι ο σπόρος που

φυτεύεται - χωρίς να είναι βέβαιο αν ποτέ θα ανθίσει.

Ο Θαλασσοπόρος

Μαθητεία των Υδάτων

Αλμύρα και Σκαρί. Ο νόστος και το ταξίδι. Η καδένα και η άγκυρα. Παρουσία και Απουσία, Ντόπιος και Ξένος. Η διττή φύση του Θαλασσοπόρου ήταν πάντα κομμάτι των κατοίκων της γής, που λούζεται περίγυρα από Θάλασσα. Πατεράδες που αφήνουν οικογένεια για να γυρίσουν με ψωμί, αγόρια αμούστακα που αντιμετωπίζουν τα κύματα, караβοκόρες που δένουν τα καννάβινα σχοινιά στα κατάρτια.

Ο Θαλασσοπόρος είναι μια φιγούρα επίπονη - δοκιμασμένη από το αλάτι και την θύελλα, ποτισμένη από γνώσεις και παραδόσεις άλλων λαών, μακριά από κάθε τι αγαπητό, μα πάντα κοντά στην σκέψη. Ταξιδιώτης, Εξερευνητής και Σοφός. Μα πάνω από όλα Ελεύθερος.

Διπλωμάτες με περίτεχνες περγαμηνές, που μοιράζονται τις επιθυμίες των συνανθρώπων τους. Μισθοφόροι που δίνουν την ζωή τους για τους σκοπούς άλλων. Ταξιδιώτες και αναζητητές. Όσοι επιθυμούν την σφαιρική και εφαρμοσμένη γνώση, παρά την εξειδίκευση. Όσοι δεν φοβούνται το καράβι που σαλπάρει. Όσους αντέχουν το αντίκρισμα από το λευκό μαντήλι.

Η Αλαφροϊσκιωτη

Μαθητεία των Ανέμων

Αρισμαρί και Λουλακί. Χρώματα, Αρώματα και Λάμπεις. Το παιχνίδισμα του Ηλίου πάνω στα κύματα. Η πρώτη μέρα της Άνοιξης. Το

χαμόγελο που δίνει το ερωτευμένο κορίτσι σε αυτόν που κρατάει τα ηνία της καρδιάς της. Η πεταλούδα που απαλά προσγειώνεται στα ρόδινα μάγουλα ενός παιδιού.

Η Αλαφροϊσκιωτη είναι μια φιγούρα αγνή μα απατηλή. Μιλάει για τον Πόθο και την Λαχτάρα, την ενδόμυχη ανάγκη του μυαλού να θαμπωθεί και να ξεμυαλιστεί. Την απλή, ανθρώπινη ανάγκη να τυλιχτείς με ότι είναι αγαθό και όμορφο και να ξεχαστείς για πάντα. Τα ψιθυριστά λόγια που μοιράζεται η κλίνη σαν δει ο Ήλιος την αυγή, καλώντας σε να χουζουρέψεις.

Μαγγανευτές και πλανόδιοι πωλητές, που καυχούνται για την τέχνη τους. Χορευτές και τραγουδιστές που εκθειάζουν την γη που τους ανέθρεψε. Παραμυθάδες και συγγραφείς που απαγγείλουν λόγια που ταξιδεύουν τον νού και φυτεύουν ιδέες στα μυαλά των παιδιών - ιστορίες για αγρίους που συνεπαίρνουν και μαγεύουν. Η μοιραία υπενθύμιση, πως το μυαλό λαχταρά να σταματήσει να κουράζεται με τους πόνους της ζωής και θέλει να μαγευτεί και να τρελαθεί με τις εγκόσμιες χαρές.

Ο Αλοίμονος

Μαθητεία της Σιγαλιάς

Σκοτάδι και Πάχνη. Ο Φόβος που γεννάται καθώς η νύχτα αδράχτει το πέπλο της. Το ουρλιαχτό του λύκου την χαραυγή, το κλάμα των αδυνάμων σαν πέσει ο πόλεμος. Ο Αλοίμονος είναι μια μυθολογική φιγούρα - ο Προγεννήτορας των Κτηνών, ο Δημιουργός του Ερέβους, ο Φονέας των Ονείρων και ο Σιγαστής της Ανεμελιάς. Παρότι η παρουσία του συνδέεται με κάθε τι άθλιο και απάνθρωπο, ο Αλοίμονος χαίρει της δοξασίας

των ντόπιων, λόγω της σημασίας του φόβου, στην ύπαρξη της ελπίδας.

“Αλίμονό μας”, κραυγάζουν οι χωρικοί, μόλις σωθεί η σοδειά από τον βάνουσο χειμώνα. Και το ψέλλισμα των λέξεων αυτών, είναι που τους ενώνει, τους ενωποιεί, του κάνει ένα. Ο Αλοίμονος είναι το απαραίτητο κακό, αυτός που συλλέγει τις αμαρτίες, ο Ένας Εχθρός που η ανθρωπότητα ποτέ δε θα νικήσει. Παραταύτα, όταν βαδίζει προς τους ανθρώπους, αυτοί πάντα θα κρατήσουν ο ένας την φούχτα του άλλου, και θα βαδίσουν μαζί εναντίων του.

Ο πολεμιστής που βαδίζει προς τον Θάνατο του. Ο ψαράς που αντιμετωπίζει την καταιγίδα για να γυρίσει στην οικογένεια του. Ο θεραπευτής που αναγνωρίζει ότι ο ασθενής του θα πεθάνει - μα με πείσμα αντιμετωπίζει την μοίρα. Ο Αλοίμονος είναι απλά το εμπόδιο - ένα εμπόδιο μεγαλύτερο από τον άνθρωπο. Το αναγκαίο κακό που δίνει στους ανθρώπους το Θάρρος. Η Νύχτα και η Καταιγίδα. Αλλά και η υπόσχεση, ότι καλύτερες μέρες θα έρθουν, και ο Φόβος δεν θα νικήσει.

Η Σπουδαστής

Μαθητεία της Αλχημίας

Κάρβουνο και Περγαμηνή. Η Σπουδαστής συμβολίζει την ενδόμυχη ανάγκη της ανθρωπότητας για γνώση. Την επίλυση των μυστηρίων. Την κατανόηση του εξωπραγματικού. Την μελέτη και την καταγραφή. Το πείσμα για εξέλιξη, για βελτίωση, για άνθιση. Την αποκρυστάλλωση του “γειράσκω, αεί διδασκόμενος”

Η Σπουδαστής δεν αρκείται στο διάβασμα. Αναρωτιέται, πειραματίζεται, μοιράζεται,

σκαρώνει και προετοιμάζεται. Οργανώνεται και αντιμετωπίζει. Δεν είναι πείσμα ή θάρρος που οδηγεί την πένα της, αλλά γνώση, σιγουριά. Είναι μεθοδική, διεξοδική και αποφασισμένη. Δουλεύει έξυπνα, στοχεύει και καταφέρνει.

Ο Στρατηγός που σκαρώνει το σχέδιο μάχης. Η μάνα που μαθαίνει στον γιό της το κόλπο για το αγαπημένο του αφέψημα. Ο δάσκαλος που χαμογελάει με την βιασύνη και το πείσμα της μαθήτριάς του. Η Σοφία της Εμπειρίας και η Ευστροφία του Μυαλού. Η Γνώση και η Χρήση της. Το Σφυρί του Σιδερά δεν φτιάχνει μόνο του το Ξίφος - είναι το λάδι και το νερό, η φωτιά και το αμόνι που δίνουν το τελικό αποτέλεσμα. Όλα συνδέονται - και μόνο ο κοφτερός νους μπορεί να τα συνδέσει.